

[Hagen Hagensen]

kelte medlemmer af dette ting, der har gjort det, og sådan set ikke grupperne.

Man lægger mærke til, at da forespørgslen første gang blev anmeldt den 30. august i år, var der én mere, der anmeldte den, nemlig hr. Jens Møller. Han er ikke med i dag, og efter den tale, han holdt her i dag, har jeg svært ved at tro, at han egentlig kunne have været forslagsstiller til denne debat. Men det er også gået som en tone gennem andre af ordførernes indlæg, at det vist egentlig ikke er på deres gruppers vegne, de har foranlediget debatten i dag, der er en følge af, at nogle stykker af dem havde en snak med den daværende justitsminister engang her i foråret.

Jeg skal ikke opholde mig mere ved dette, men derimod gøre et par bemærkninger til hr. Bernhard Baunsgaard, der jo har været viden omkring, langt, langt længere end den sag, vi i dag drøfter, overhovedet kan bære, og bragt en række forhold ind, der overhovedet intet har med sagen at gøre, f. eks. om, hvilke partier der vil støtte hvem og samarbejde med hvem. Jeg skal lade alt dette ligge og blot sige til hr. Bernhard Baunsgaard, der ellers så gerne vil være foregangsmand, at her er noget, han kommer meget sent med i. Hans parti og han, i den tid han har været her i tinget, har stemt for hele den lovgivning, vi har på udlændingeområdet. Jeg har slået det efter siden loven af 1952 og fulgt det hele vejen igennem; der har været tale om enstemmigt vedtagne lovforslag eller ændringer dertil, bortset fra 1970-ændringen, hvor 4 afholdt sig fra at stemme, VS, DKP og Kaj Moltke, og i 1973, hvor SF undlod at stemme. Ellers har dette ting vedtaget denne lovgivning med alle stemmer.

Så har jeg én ting mere at sige til hr. Bernhard Baunsgaard, der så gerne vil fortælle, hvornår man skal gøre tingene. Når han i dag peger på, at ombudsmanden for omkring 1 år siden rejste spørgsmålet om, hvorvidt retsgrundlaget på dette område var i orden, hvorfor i alverden har hr. Bernhard Baunsgaard så ikke rejst det før, således at lovgrundlaget kunne komme i orden, i stedet for at komme bagefter med en lang række forhold af den ene og den anden art?

Nå, jeg skal i øvrigt ikke – helst ikke i hvert fald – gå ind på materien i denne sag; efter statsministerens indlæg er der heller ikke nogen grund dertil. Vi har jo ikke kend-

skab til alt det, der foreligger, og skal ikke have det i sager som disse. Vi må kunne have en tro på, at de folk, der nu engang er sat til at skulle afgøre disse ting – og det er, som vi har peget på det, regeringens ansvar – gør det på den rette måde til gavn for os alle herhjemme.

Så har jeg en enkelt bemærkning til fru Ebba Strange, der udtaler, at det minder om justitsmord. Hvor i alverden ved fru Ebba Strange noget om det fra? Det ved hun intet om, for hun kender ikke forholdene; det er der ingen af os, der gør.

Det princip, der er fulgt i retsplejelovens § 723, siger jo intet om, at det ikke kunne føre til straf, hvis man kunne have gennemført sagen. Vi ved, at det er statsadvokatens pligt at lade være at rejse tiltale, hvis han mener, at han ikke kan gennemføre en sag til straf. Det har han ikke kunnet her, fordi beviset manglede: de pågældende var ikke i landet. Derfor er der intet heri, der kan tages til indtægt for dem, der søger at gøre det. Var sagen kommet, ville det gode gamle princip om, at enhver tvivl skulle komme den anklagede til gode, også være fulgt, men her gælder noget andet i denne sag, og det er, at vi har lov til at sige, der er folk, der ikke hører til her i landet, og som vi skal have – der er nogle, vi måske godt kunne synes det var rarere at blive fri for, men ikke kan. Her kan vi til gengæld sige om nogle, at de ikke er ønskelige her, når visse forudsætninger ikke er til stede. En mand, der har været her i 7 år, burde have vidst så meget om, hvordan vi ser på forholdene herhjemme, at han ikke udsætter sig selv for at komme i søgelyset, men det har han gjort. Jeg har fuld tillid til ombudsmanden, når han i sin redegørelse i maj i år siger, at i den foreliggende sag forholder det sig således, at de handlinger, Martinez har foretaget under sit ophold her i landet, også selv om alene hans egne forklaringer lægges til grund, har været af en sådan karakter, at han måtte regne med, at han, hvis disse handlinger blev opdaget, ville blive sigtet for forbrydelse mod statens sikkerhed.

Det er nok og tilstrækkeligt for os alle til, at der må gøres det, som er blevet gjort, nemlig at regeringen virkelig af hensyn til alle os andre udviser denne mand. Han er udvist, han er ikke udleveret til nogen.

Endvidere er der spørgsmålet om, hvorvidt en minister har begået løftebrud. Det har han